

pkt., ændret, således at det direkte fremgår, i hvilke sager bestemmelserne ikke finder anvendelse.

Til 12, 19 og 23.

Anvendelsen af ordene anklager og anklagemyndighed frem for statsadvokat og politimester i retsplejelovens § 801, stk. 1, om beslaglæggelse, § 925 om tilståelsessager og § 931 om bødeforlæg, er en konsekvens af forslaget om, at påtalekompetencen ikke skal være det afgørende kriterium for sagernes behandling.

Til nr. 13.

Forslaget om ophævelse af § 822, stk. 2, 2. pkt., der vedrører retslige besigtigelser ved en undersøgelsesret, er en konsekvens af ophævelsen af retsplejelovens § 686, jf. bemærkningerne ovenfor til nr. 3. Bestemmelsen er uden praktisk betydning og er iøvrigt foreslået ophævet af Strafferetsplejeudvalget i betænkning nr. 1159/1989 om ransagning under efterforskning som led i en samlet revision af reglerne i retsplejelovens kapitel 75 a om besigtigelse.

Til nr. 14-17 og 29.

Ændringen af disse bestemmelser er en følge af forslaget om ophævelse af den gældende § 727 om rettens prøvelse af påtalekompetencen, som ikke er medtaget i lovforslaget. Baggrunden herfor er, at det findes unødvendigt, at retten prøver, om det er rette myndighed inden for anklagemyndigheden, der har rejst tiltalen, idet dette efter Justitsministeriets opfattelse bør være et internt anliggende for anklagemyndigheden. Retten skal dog fortsat påse, at det forhold, som ønskes pådømt under en offentlig straffesag, er undergivet offentlig påtale. For private straffesager, som behandles efter den borgerlige retsplejes regler, gælder reglen i retsplejelovens § 255.

Til 18 og 21.

Det foreslås, at det afgørende for, hvilke strafprocessuelle regler, der skal finde anvendelse ved tiltale og domsforhandling ved byret og Sø- og Handelsretten, bliver, om der i den konkrete sag bliver tale om højere straf end bøde eller hæfte. Denne afgrænsning har til følge, at behandlingen af en straffesag er uafhængig af, om tiltale rejses efter straffeloven eller særlovgivningen, og uafhængig af strafferammen. Strafpåstanden er normalt det afgørende kriterium. Det tillægges ingen betydning, om politimesteren eller statsadvokaten har påtalekompetencen.

Sager, i hvilke der bliver spørgsmål om fængselsstraf, skal herefter behandles efter reglerne i kapitel 80. Reglerne om forenklede procesmåder efter kapi-

tel 81 kan anvendes i alle sager, hvor der ikke bliver spørgsmål om højere straf end bøde eller hæfte. De særlige afgørelsesformer i § 931 (udenretlig bødeforlæg), § 934 (udeblivelsesdom), § 936 (indenretlig bødevedtagelse) og § 937 (indenretlig advarsel) er dog som hidtil forbeholdt bødesagerne.

Endvidere nævnes i nr. 18 sager, hvor der bliver spørgsmål om anvendelse af straffelovens §§ 68-70 og § 73.

Opstår der tillige spørgsmål om andre retsfølger, f.eks. konfiskation eller frakendelse af rettigheder, afgøres det også efter den forventede straf, om sagen skal behandles efter kapitel 80 eller 81. Nedlægges der således f.eks. påstand om konfiskation af et våben under en sag om overtrædelse af våbenloven, som ikke rejser spørgsmål om højere straf end bøde eller hæfte, behandles sagen efter i kapitel 81.

Er der derimod alene spørgsmål om andre retsfølger end bøde, frihedsstraf eller særforanstaltninger efter straffelovens §§ 68-70 og 73, må det afgøres efter sagens art, om behandlingen skal ske efter reglerne i kapitel 80 eller 81.

En sag, der alene vedrører f.eks. ophævelse af en forening, fortabelse af arveret eller konfiskation, bør som udgangspunkt behandles efter reglerne i kapitel 80. Udspringer kravet om andre retsfølger af en sag, der blev behandlet efter reglerne i kapitel 81, bør sagen derimod behandles efter reglerne i dette kapitel.

Om den foreslåede sondring mellem kapitel 80 og 81 henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 5.2. og til betænkning nr. 1194/1990, kapitel 4, afsnit 8.10.

Til 20, 22 og 24.

Bestemmelserne vedrører udformningen af anklageskriftet. Anklageskriftets indhold fremgår, for så vidt angår nævningesager og statsadvokatsager, af retsplejelovens § 83 (jf. § 926). Bestemmelsen om anklageskriftets indhold i politisager findes i § 930, stk. 1, som finder tilsvarende anvendelse ved politimesterens udformning af bødeforlæg, jf. § 931, stk. 2. I politisager stilles der efter gældende ret i modsætning til i nævningesager og statsadvokatsager ikke udtrykkeligt krav om benyttelse af lovens egen terminologi eller særlig fremhævelse af straffebestemmelsens kendemærker. I praksis beskrives den strafbare handling i politisager dog sædvanligvis på samme måde som i statsadvokatsager og nævningesager. Dette gælder også ved udstedelse af bødeforlæg efter retsplejelovens § 931.

De gældende bestemmelser i § 926 og § 930 om tiltalerejsning foreslås ændret, således at der principielt stilles samme krav til anklageskriftets indhold, uanset om tiltale rejses ved nævningeting, jf. § 831,